

Տաթևի վանք. մեր անխախտ հաատքի սիւնը

րումը եւ գնահատումը օտարին, հասցուցած ենք իրենց գազաթնակէտին՝ առանց տրամաբանական պատճառաբանութեան:

Այն կեղծ համոզումը, որ իբրեւ թէ օտարին իմացական արտակարգ կարողութիւնը եւ ճառագումը աննման է ու չքնաղ, անկրկնելի է ու օրինակելի՝ զմեզ զգլխած է ազգովին: Անշուշտ որ օտարներ ունին հիանալի, նախանձելի ու պաշտելի օրէնքներ, երեսոյթներ, ազգային արժէքներ ու իւրայատկութիւններ: Ո՞վ

կրնայ սակայն ուրանալ որ մեր փոքրիկ ու «աննշան» ազգը եւս մեծամեծ քաջագործութիւններ կատարած է, որոնք գրի արժանի են, վկայակոչելով մեր մեծ պատմաօր՝ Մովսէս Խորենացիին իմաստալից խօսքերը:

Երբեմիցէ մտածած ենք թէ ինչ աւանդ կը թողունք հետագայ սերունդին: Ի՞նչ պիտի մտածեն մեր ժառանգորդները: Միթէ՞ պիտի չայպանեն մեզի մեր անփութութեան ու ծայր աստիճան անտարբերութեան համար: Միթէ՞ պիտի ներեն մեր անխելահասութիւնը եւ անսըտութիւնը, օտարասիրութիւնը եւ հաճոյասիրութիւնը: Յիշել է պէտք, որ ամէնքս բարոյապէս հաշուետու ենք հայոց ազգին՝ մեր խլացուցիչ լռութեան ու դատապարտիչ կրատրականութեան համար: Հաասարապէս պատասխանատու ենք բոլորս ալ, երբ հարցը կը վերաբերի մեր բարոյական գոյատեւութեան եւ անկապտելի արժէքներու յաւերժական պահպանութեան: Պատմութիւնը խիստ ու անաչառ պիտի գտնուի բոլոր անոնց հանդէպ, որոնք զարտուղի ճանապարհով կ'ընթանան եւ զայլս եւս կը գայթակղեցնեն ու կը շեղեն՝ վասն իրենց անյազ օտարասիրութեան ու օտարահաճութեան:

Օտարասիրութիւնը, այո, ունի իր չափը եւ սահմանը: Օգտուինք օտարէն խոհեմօրէն, գգուշօրէն: Անձնատուր չըլլանք անոր: Չորդեգրենք այն ինչ կ'եղծէ մեր ազգային բիւրեղ նկարագիրը: Աշխարհայնացման (globalization) զոհ չերթանք: Հեռու մնանք օտարին յոռի բարքերէն եւ իբրեւ զբիբ ական պահենք ու պահպանենք մեր առհաւական արժէքները:

ԲԱԳԲԱՏՈՒՆԻ

ԵՐԿԻՐ ՄԱՅՐԵՆԻ

ԿԸ սիրեմ գրեզ, Երկիր մայրենի
Կը սիրեմ այնպէս, ինչպէս Նարեկը,
Իմ սրտի մօտիկ, հարազատ, գաղտնի,
Կը սիրեմ գրեզ ինչպէս աղօթքը...:

Կը պաշտեմ գրեզ, Երկիր մայրենի,
Գիրկըդ կ'որոնեմ նման որբուկի
Ու հոգիս կարօտ սիրոյդ մայրենի,
Անվերջ կ'որոնեմ ձեռքերդ ոսկի: